

▲ legkiemelkedőbb teljesítményt nyújtott mohora—magyarnándori együttes a színpadon.

Osztatlan elismerést arattak a hollókői asszonyok.

Magyarnándorban járt id. Szabó István Kossuth-díjas, érdemes szobrászművész is.

Páva-körök megyei seregszemléje Magyarnándorban

A megyei Röpülj páva-körök országos minősítő bemutatóját két évvel ezelőtt rendezték a magyarnándori Radnóti Miklós Művelődési Házban. Az akkori seregszemlének elsődleges feladata volt, hogy felmérje az ország népdalkincsét, az előadóművészetben rangsorolja a fellepett együtteseket, szakmai bírálatot segítse tevékenységüket, mozgósító, serkentő erőként hasson közösségi, művészeti értékeket alkotó életükre. További fontos szempont volt a zenei anyanyelv minél szebb előadásmódja, a hazai tájnyelv minél izesebb, stílusosabb megszólaltatása.

Eredménnyel zárultak a minősítések, s az országban 327 páva-együttes szerzett minősítést valamilyen kategóriában. Részben e nagy tömegérdeklődés, részben szakmai szempontok alapján a Kórusok Országos Tanácsának parasztenekkári bizottsága úgy határozott, hogy az országos minősítéseket a jövőben háromévenként — legközelebb tehát 1978-ban — rendezi meg a Népművelési Intézettel együttműködve.

Ily módon a múlt hét végén megtartott magyarnándori minősítő eltért a két évvel ezelőtől, noha a legfontosabb alapelveken nem változtatott. A megyei minősítés is a mozgalom lefolytatásának — csak ezúttal megyei szinten — tekintette hivatásának, valamint a kölcsönös információ- és tapasztalatcserét, az egymás

munkájába történő bepillantás lehetőségének megteremtését. Ugyanakkor ez a rendkívül impozáns és látványos, olykor kivételesen magas művészi értékeket felcillantó találkozó egyben előkészítést is jelentette a jövő évi országos seregszemlének. A most jól és kiválóan minősült együttesek ugyanis jogot szereztek az országos minősítésen való szereplésre.

Huszonhét együttes produkcióját láthattuk a kétnapos eseményen. A látottak alapján egyértelmű és vitathatatlan fejlődésről adhatunk számot. Megmutatkozott ez a közösségek megerősödésében, előadóművészetük, énekkultúrájuk csiszoltságában. A bemutatott népdalok eredetiségük teljes szépségében, meglepően tiszta intonálásban szólaltak meg általában az együttesek többségénél. Külön szót és dicséretet érdemelnek a szlovák nemzetiségi együttesek. Eredeti anyagot, magas színvonalú megszólaltatásban, fejlett hangzáskultúrával mutattak be.

Többszámú énekléssel három Röpülj páva-kör kísérletezett. Sikerral. Így ezek az együttesek a parasztenekkári kategóriában is minősülhettek. A nézsai AFESZ-kör és az egyházassgergei vegyeskar arany fokozatot, a vizlási énekkar ezüstöt szerzett.

Ezzel elérkeztünk a magyarnándori minősítőn is hangsúlyosan felvetődött problémához: a szakemberek véleménye és a tapasztalataik szerint — a jelentős fejlődés ellenére is — a mozgalom mára mintha veszített volna frissességéből. Téved, aki ebből arra következtet, hogy páva-köreink tagjainak életkora emelkedett, s ennek következménye az említett probléma. Nem. Pávákörökben feltűnően sok fiatal tevékenykedik; a frissesség követelménye tehát tartalmi és stílusjellegű. Konkrétan arról van szó, hogy együtteseinknek jobban kellene válogatniuk a rendelkezésükre álló népdalanyagból, s minél több új, kevésbé ismert népdalt feldolgozniuk. A vezetőknél, a csoportoknak ajánlatos lenne néhány idősebb közéletivel összejönniük és együtt, egymást serkentve kibányászniuk az emlékezetből a feledésbe merült dalokat. Hasznosnak mutatkozik megfontolni azt is — bár ebben az országos szerveknek sem ártana egységes megegyezésre jutni —, hogy a továbbiakban a pávakörök megtartsák-e — milyen arányban — az egyeztetésüket, vagy a többszámú felé tegyenek kísérleteket?

A mozgalom frissülése, színvonalának emelkedése szempontjából kétségtelenül az utóbbi javaslat látszik követendőnek. Igaz, nagyobb erőfeszítéseket kíván minden résztvevőtől, de épp oly mértékben nagyobb örömet, sikert is szerez. Mindezt világosan tárja elénk a három parasztkórus kategóriában is minősült együttes kivételes előadása. A részt vett együttesek négy fokozatban szerettek minősítést. A zsűri dicséretével kiválóan minősült a mohora—magyarnándori, a legéni, a hollókői és a nézsai AFESZ köre. Kiváló minősítést kapott Bercel, Nógrádsáp, Rimóc, Cered, Vizlás és Szurdokpuszpó-

szó. A díjkiosztás izgalmas pillanataiban.

sült együttes kivételes előadása. A részt vett együttesek négy fokozatban szerettek minősítést. A zsűri dicséretével kiválóan minősült a mohora—magyarnándori, a legéni, a hollókői és a nézsai AFESZ köre. Kiváló minősítést kapott Bercel, Nógrádsáp, Rimóc, Cered, Vizlás és Szurdokpuszpó-

szó. A díjkiosztás izgalmas pillanataiban.

Közös éneklés — korra, nemre, nemzetiségi hovatartozásra tekintet nélkül.

A díjkiosztás izgalmas pillanataiban.

szó. A díjkiosztás izgalmas pillanataiban.

szó. A díjkiosztás izgalmas pillanataiban.

Sulyok László

Ballagás: május 14-én 48 000-en végeznek a középiskolákban

A középiskolák negyedikéves tanulóinak számára küszöbön a ballagás, majd az érettségi vizsgák május 23-án és 24-én középiskolákban május 14-én, szombaton tartják, ez a IV.-eseknek az utolsó tanítási nap. A középiskolákban több mint 48.000-en fejezik be az ideiglenes tanulmányukat. Lezárultak a jelentkezések az érettségire. A korábbi évekhez hasonlóan tapasztalat, hogy a fiatalok túlnyomó többsége nem elég sikeres a középiskolai végzőnyitványon, az érettségi bizonyítványt is meg akarja szerezni.

A gimnazisták négy, a szak- és középiskolások legkevesebb négy tantárgyból érettségiznek. A gimnazisták számára kötelező a magyar nyelv és irodalom, valamint a matematika. További két tantárgyat kell választaniuk a történelem, az idegen nyelvek, a fizika, a kémia, a biológia és a földrajz közül. Magyar nyelv és irodalom irásbeli és szóbeli vizsgát is kell tenniük, történelemből és földrajzból csak szóbelit, a többi tárgyból választhatnak a két lehetőség közül.

A szakközépiskolásoknak kötelezőek a magyar nyelv és irodalom, a szakmai elméleti tárgyak, illetve — az iskolatípustól függően — a szakmai gyakorlat.

A továbbtanulni szándékozóknak a szóbeli érettségizés mellett a diákok — húzzák. Ha teljes tájékoztatást akarunk el az elnök pottétét is húzzák.

A szóbeli érettségizés mellett a diákok — húzzák. Ha teljes tájékoztatást akarunk el az elnök pottétét is húzzák.

A szóbeli érettségizés mellett a diákok — húzzák. Ha teljes tájékoztatást akarunk el az elnök pottétét is húzzák.

A szóbeli érettségizés mellett a diákok — húzzák. Ha teljes tájékoztatást akarunk el az elnök pottétét is húzzák.

Mai tévéajánlatunk

20.55: A HIMES KÖVEK. Templom és vendéglő, gyár és színház reprezentatív terében egyaránt megtalálhatók Mattioni Eszter „himes kövei”, ezek a némeskő berakással díszített monumentális falképek. Mattioni Eszter maga kísérletezte ki ezt a technikát. A festőművész fiatalon Szolnokon, a művésztelenen talált rá erre az egész életét meghatározó módszerre, amelynek ezentúl alárendelte művészetét.

A himes kő tiszta fogalmazást, szigorúan meghatározott területet kíván, amelyet játékosan, lágya glazúrossal varázsol a különféle kövek felrakása. A köveken kívül megismerkedhetünk a nézők Mattioni Eszter sugárzó tájképeivel, izgalmasan leegyszerűsített és éppen ezért lényegretörő portréival is.

Am legfőbb érdeme mégis e himes kő „feltalálása”, amelynek legszebb megvalósulásai láthatók a filmben: a Budapesti Csokoládégyárban, a győri Székessygyárban, a Madách Színházban, a Kis Royal étteremben.

Am legfőbb érdeme mégis e himes kő „feltalálása”, amelynek legszebb megvalósulásai láthatók a filmben: a Budapesti Csokoládégyárban, a győri Székessygyárban, a Madách Színházban, a Kis Royal étteremben.

(Folytatjuk)

Valentyin Csernik:

BUSZLAJEV EMLÉKEZÉSEI

16.

De mégis több a kellemes emlék. Néhány évig autótak szállított a gyárból a megrendelőknek. Néha megállt a városokban, ahol még sohasem járt, bement a múzeumba, elment a piacra, moziba. Ha elalmosodott letért az útról, felmászott a platóra és lefeküdt a ponyvára. Szeretett éjszaká vezetni. Nem porzik az út, nem dudálnak az előzőn akaró autók, nincsenek kerékpárosok, lovas kocsi, rendőrszépülők, iskolások, felemelt karú gyalogosok, akik mindig egyet akartak: hogy felvegye őket. Éjszaka a levegő is tiszta, friss, mentes a benzingőz és a por keverékétől, éjszaka a fáradtság is nehezebben vett erőt rajta. Nyáron, amikor a felhevült aszfalt-, vas- és porzsag töltötte meg a szobáját, szeretett volna már minél előbb a volánnál ülni.

— Egy fél óra múlva leszálok — jegyezte meg a hadnagy.
 — Pihenjen jól — fordult hozzá Szemjon.
 — Köszönöm — mondta a hadnagy. — Pihenés nem lesz! — Tatarozni kell a házat, meg tűzfáról is kell gondoskodnom téle. Aztán meg, a szabadság után elutazom... — a hadnagy elhallgatott, láthatóan úgy találta, hogy ez szolgálati titok — egyszóval elutazom messzire. Maga volt katona? Biztosan még harcolt is.
 — Nem, hova gondol. A háború alatt csak öt éves voltam.
 — Bocssáson meg — mondta a hadnagy. — Már olyan...
 — Milyen? — kérdezte Szemjon. — Meglett férfi?
 — Tulajdonképpen igen — vallotta be a hadnagy. — Régen volt katona?
 — Tíz éve.
 — Azóta minden megváltozott. A technika például. A

technikával mindig érdekes foglalkozni. Maga sofőr, bizonyára szeret mindenféle utazgatni.
 — Igen, szeretek — mondta Szemjon.
 Ránézett a sebességmérőre: kilencven kilométeres sebességgel ment. Szemjon könyvének érezte magát, úgy tűnt, mintha ő maga száguldana, mint gyermekkorában, amikor fut az ember, és nem is érzé a testét, csak fut, és örökre futni szeretne.
 Megjegyezte azt a pillanatot, amikor elfogta valami rossz érzés. Még nem tudatosodott benne, hogy miért, de csökkentette a sebességet. Számba vett minden lehetőséget, amelyek óvatosságra intettek, eszébe jutott: hamarosan vasúti átjáró következik. Mellette az állomás, amelyen a tehervagonokat szortírozzák, az átjáró gyakran lezárják, s ez mindig rossz a kedvén.
 Amikor meglátta a felemelt sorompót, felvidult.
 Az autóbusz megállt, átfordult a töltésen, majd fokozta a sebességet, továbbshant. Szemjon tudta, hogy ez a nyugtalanság hamarosan elmúlik, de mégsem múlt el: rájött, hogy ezzel a nyugtalanító érzéssel vezet már néhány napja, elég bármilyen apróság és máris visszatérnek kínzó gondolatai.
 Akkor kezdődött, amikor leendő apósa, az öreg Prihogyko megmondta neki, hogy ismét náluk járt a mérnök.

Szemjon szerette volna, ha a mérnök ellenszenvet, fősvénygyáva vagy legalább beteg lenne.
 Nataska a könyvtárban ismerkedett meg a mérnökkel, ahol az a kandidátusi disszertációját írta. Szemjon látta néhány alkalommal. Egyenes tartású, magas, nagyon nyugodt ember, tudta, hogy mit akar. A főiskola elvégzése után északra ment dolgozni, anyagot gyűjtött a disszertációjához és pénzt egy szövetkezeti lakáshoz.
 Először Szemjon azt akarta neki tanácsolni, hogy kopjon le, nagyon korrekten tárcscolni, de amikor jobban megnézte, megértette: az ilyennek értelmetlen dolog tanácsot adni, nyugodtan, intelligensen figyelnek, de ügyet sem vetnek a tanácsra. A mérnök vitát és színházjegyet nozott, nem titkolta, hogy Nataska tetszik neki. Amikor egyszer a lány lakásán találkoztak, a mérnök nem keresett valami jó ürügyet arra, hogy eltávozzék, hanem úgy, harmasban ülték végig az estét, végül Szemjonnal együtt ment el. A mérnök nem tartotta szükségesnek, hogy beszélgesse, amíg a metrón együtt utaztak, és amikor leszállt, kezét sem nyújtott Szemjonnak, csak feléje biccentett. Az ilyen típusú sportolók, gondolta Szemjon, soha sem adják fel a küzdelmet.